

misericordiosos com el Pare

*Déu et perdona les culpes
i et guareix de tota malaltia;
rescata de la mort la teva vida
i et sacia d'amor entranyable.*

L'amor entranyable de Déu. Quan cantem aquests versets del salm 102 (103), pensem en les nostres entranyes, en allò que tenim més endins de nosaltres mateixos, les vísceres, allà d'on surten les nostres primeres reaccions, aquelles que anomenem viscerals. Les entranyes de Déu estan plenes d'amor, de tendresa, de misericòrdia.

En això coneixem que Déu ho pot tot: quan exerceix la seva misericòrdia, el seu amor més «visceral». «El Senyor allibera els presos, el Senyor dona la vista als cecs, el Senyor redreça els qui han ensopegat, el Senyor estima els justos, el Senyor guarda els forasters, sosté les viudes i els orfes, però capgira els camins dels injustos» (salm 146,7-9); «el Senyor guareix els cors desfets i embena les ferides» (salm 147,3). Déu és Aquell que és present, pròxim, provident, sant i misericordiós.

«Beneix el Senyor, ànima meva, no t'oblidis mai dels seus favors» (salm

102), no t'oblidis mai del que Déu et fa perquè és ric en misericòrdia.

«Déu és amor» (1Joan 4,8.16). Qui veu Jesucrist veu el Pare (cf. Joan 14,9). Jesús és el rostre de la misericòrdia del Pare, és el rostre d'aquest Pare que és amor. Aquest amor s'ha fet visible i tangible en tota la vida de Jesús. Amb la seva paraula, amb els seus gestos, amb la seva persona, Jesucrist ens parla de misericòrdia. En ell, res no està privat de compassió.

Com el samarità, Jesús mira amb un amor compassiu, amb entranyes

de misericòrdia, les persones que el segueixen i les que es troba pel camí. Les veu cansades i esgotades, perdudes i sense guia. I sent per elles una intensa compassió (cf. Mateu 9,36). Per això, cura els malalts que li presenten (Mateu 14,14), calma la fam de les multituds amb uns pocs pans i peixos (Mateu 15,37), allibera els endimoniats (Marc 5,19), ressuscita els morts (Lluc 7,15), crida els seus deixebles (Mateu 9,9-13). Jesús no ha vingut a sanar els qui estan bons, sinó els malalts; no ha vingut a cridar els justos, sinó els pecadors. I tots estem malalts, tots som pecadors, tots necessitem misericòrdia, la mirada entranyable que ens mostra l'amor del Pare.

Recordem les paràboles de l'ovella esgarriada, de la moneda perduda i la del pare i els dos fills (Lluc 15). Però pensem també en la pregunta de Pere a Jesús: «Senyor, ¿quantes

vegades hauré de perdonar al meu germà les ofenses que em faci? ¿Set vegades?». I la resposta de Jesús: «No et dic set vegades, sinó setanta vegades set» (cf. Mateu 18,21-22).

La misericòrdia de Déu no és només l'obrar del Pare; és el criteri per saber qui són realment els seus fills. Tots som cridats a viure de misericòrdia, perquè a nosaltres en primer lloc se'ns ha aplicat misericòrdia. Deixar caure la rancúnia, la ràbia, la violència i la venjança són condicions necessàries per viure feliços.

La misericòrdia de Déu és la seva responsabilitat per nosaltres: desitja el nostre bé i vol veure'ns feliços, plens d'alegria i serens. Així com el Pare estima, així estimen els fills. Així com ell és misericordiós, així som nosaltres cridats a ser misericordiosos els uns envers els altres.

La vida de l'Església se sosté sobre

«Si un home d'entre vosaltres té cent ovelles i en perd una, ¿no deixa les noranta-nou en el desert i va a buscar la perduda fins que la troba? I, quan l'ha trobada, ¿no se la posa a les espatlles ple d'alegria i, arribant a casa, convida els amics i els veïns dient-los: "Veniu a celebrar-ho amb mi: he trobat l'ovella que havia perdut"?» (Lluc 15,4-6).

«Fill, hem d'alegrar-nos, perquè aquest germà teu que ja donàvem per mort ha tornat viu, ja el donàvem per perdut i l'hem retrobat» (Lluc 15,32).

la misericòrdia. «L'Esposa de Crist prefereix usar la medicina de la misericòrdia i no empunyar les armes de la severitat [...]. Vol mostrar-se mare amable de tots, benigna, pacient, plena de misericòrdia i de bondat amb els fills separats d'ella». Així s'expressava sant Joan XXIII en l'obertura del Concili Vaticà II. Allí on estigui l'Església present, allí ha de ser evident la misericòrdia del Pare.

Cal obrir el cor als qui viuen en les més contradictòries perifèries existencials, als qui viuen en situació de precarietat i de sofriment, als homes i les dones i tota la creació ferida a causa de la indiferència dels més rics. L'Església està cridada a curar aquestes ferides, a alleujar-les amb l'oli de la consolació, a embenar-les amb la misericòrdia i a curar-les amb la solidaritat i la deguda atenció.

«No judiqueu i no sereu judicats; no condemneu i no sereu condemnats» (Lluc 6,37). Ningú no pot esdevenir jutge del seu germà. Tothom ha de saber veure què hi ha de bo en cada persona. «Perdoneu i sereu perdonats. Doneu i se us donarà» (Lluc 6,37-38). Ser instruments del perdó, perquè hem estat els primers en rebre'l de Déu. Ser generosos amb tots sabent que també Déu eixampla sobre nosaltres la seva benevolència amb magnanimitat.

«L'alegria i el perdó són habitants permanents del món nou que comença

Obres de misericòrdia

Corporals:

- donar de menjar el famolenc
- donar de beure els assedegats
- vestir els despullats
- acollir els forasters
- assistir els malalts
- visitar els presos
- enterrar els morts

Espirituals:

- donar consell als qui el necessiten
- ensenyar als ignorants
- corregir els pecadors
- consolar els tristos
- perdonar les ofenses
- suportar amb paciència les persones molestes
- pregar pels vius i pels difunts

amb la resurrecció de Jesucrist. Per si de cas algú encara no se n'ha adonat, aquest món nou que Déu ha creat amb un amor infinit, és un món nou d'amor per als qui ploren, per als qui coneixen de prop la misèria, per a la humanitat nafrada. I suposo que només els qui ploren, només els llençats al marge del camí de la vida, només els nafrats tenen ulls per a veure la novetat que Déu ofereix a tots. L'amor és l'epifania del món nou. Les nafres, les de Crist i les del món, són el que està al nostre abast, el que podem veure i tocar, per a creure i estimar» (Santiago Agrelo, arquebisbe de Tànger).

La predicació de Jesús es fa novament visible en el testimoni dels cristians: portar una paraula i un gest de consolació als pobres, anunciar l'alliberament a tots els presoners de les noves esclavituds de la societat moderna, restituir la vista a qui ja no hi pot veure perquè s'ha replegat sobre ell mateix, i tornar a donar dignitat a tots els qui n'han estat privats.

La paraula del perdó ha d'arribar a tots. La crida a experimentar la misericòrdia no pot deixar ningú indiferent, en especial aquelles persones que es troben allunyades de la gràcia de Déu a causa de la seva conducta de vida: els homes i les dones que pertanyen a algun grup criminal, les persones promotores o còmplices de corrupció. Per a ells i per a nosaltres és el moment oportú per canviar de vida, per escoltar el plor de totes les persones innocents depredades de la vida, de la família, dels afectes i de la dignitat. És el moment d'acollir la crida a la conversió, de sotmetre's a la justícia, d'acollir la misericòrdia que l'Església ofereix.

La justícia sola no basta. Els homes que invoquen respecte per la llei poden arribar a destruir la justícia. Déu va més enllà: qui s'equivoca haurà d'expiar la pena; però aquest no és el final, sinó l'inici de la con-

Misericòrdia

És la paraula que revela el misteri de la Santíssima Trinitat.

És l'acte últim i suprem amb el qual Déu ve al nostre encontre.

És la llei fonamental que habita en el cor de cada persona quan mira amb ulls sincers el germà que troba en el camí de la vida.

És la via que uneix Déu i l'home, perquè obre el cor a l'esperança de ser estimats malgrat el límit del nostre pecat.

La misericòrdia és font d'alegria, de serenitat i de pau. És condició per a la nostra salvació.

(Francesc, Butlla d'indició de l'any de la misericòrdia *Misericordiae vultus*)

versió, perquè s'experimenta la tendresa del perdó. La misericòrdia no és contrària a la justícia, sinó que expressa el comportament de Déu envers el pecador, oferint-li una ulterior possibilitat per examinar-se, convertir-se i creure.

La creu de Crist és el judici de Déu sobre nosaltres i sobre el món, perquè ens ofereix la certesa de l'amor i de la vida nova.

Sigueu misericordiosos com el Pare.
Enaltiu el Senyor: que n'és, de bo! Perdura eternament la seva misericòrdia.